

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 mai 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun.Chișinău din 25 octombrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, declarat de către avocatul Modval Ion în numele inculpatului

Vacari Vadim Valerii, născut la 29 iulie 1989, originar din or.Bender, domiciliat în mun.Chișinău, str.Cuza Vodă 17/8, ap.55.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 19.09.2016 - 25.10.2016;
2. Instanța de apel: 16.01.2017 - 25.04.2017;
3. Instanța de recurs: 27.03.2018 - 02.05.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun.Chișinău din 25 octombrie 2016, Vacari Vadim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.217¹ alin.(3) lit.b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Vacari Vadim în perioada nestabilită de timp, dar până la 12 august 2016, ora 14.20, adică până la momentul percheziției la domiciliul acestuia de pe bd.Dacia 60/1, ap.21, mun.Chișinău, acționând cu scopul distribuirii în scop de profit a substanței narcotice, a procurat de la persoane necunoscute substanță narcotică heroină, care împreună și prin înțelegere prealabilă cu acesta practică activitate ilegală de circulație a substanțelor narcotice, a transportat-o, păstrat-o, cântărit-o și ulterior a realizat-o altor consumatori necunoscuți, contra sumei de 300 lei pentru o doză. Prin raportul de expertiză nr.34/12/1-R-4656, s-a constatat că lichidul de culoare cafenie cu volumul total de 0,8 ml prezentat în două seringi medicinale cu capacitatea de 1 ml și trei seringi cu volumul de 2 ml, depistată și ridicată la domiciliul lui Vacari Vadim, reprezintă soluție de heroină, care se atribuie la substanțele narcotice. Totodată, conform aceluiași raport de expertiză, substanța ridicată din geanta unui consumator, la momentul percheziției domiciliului lui Vacari Vadim, reprezintă soluție de heroină calculată în masă uscată de 0,004 grame. Cantitatea totală obținută de heroină (masă uscată) este de 0,026 grame (0,004+0,004+0,006+0,004+0,004g) și care constituie proporții mari. Particulele de substanță narcotică de culoare cafenie de pe suprafața cântarului electronic și

fragmentului de folie de staniol depistate și ridicate la domiciliul lui Vacari Vadim reprezintă particule unice de heroină.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul I.Modval în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte, conform procedurii stabilite pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui V.Vacari să-i fie aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate, invocând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.75 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă prea aspră; - instanța nu a ținut cont că inculpatul și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru fapta comisă, se caracterizează pozitiv, are loc permanent de trai, anterior nu a fost judecat, este tânăr, concubina acestuia este însărcinată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, apelul declarat de către avocatul I.Modval în numele inculpatului a fost respins ca nefondat.

În motivarea soluției instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată de către avocatul I.Modval în numele inculpatului doar în partea stabilirii pedepsei penale, solicitând aplicarea față de acesta a prevederilor art.90 Cod penal.

Examinând apelul declarat prin prisma materialelor cauzei și legislației pertinente în vigoare, instanța de apel a sesizat că la individualizarea pedepsei, prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal, ținând cont de principiile care stau la baza individualizării pedepsei, sancțiunea aplicată inculpatului fiind legală, echitabilă și proporțională faptei comise.

Cu referire la argumentele apelantului privind oportunitatea suspendării condiționate a pedepsei penale aplicată inculpatului, instanța de apel le-a apreciat drept nefondate, având în vedere că anterior inculpatul a fost condamnat pentru o infracțiune similară, pedeapsa aplicată însă nu și-a atins scopul de corectare și reeducare a acestuia, care și-a continuat activitatea infracțională.

Consecvent, instanța de apel a precizat că circumstanțele indicate în apel cu scopul de a justifica aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei, enumerate la pct.3 al prezentei decizii, nu pot fi acceptate în acest sens, or, acestea sunt împrejurări obișnuite și care au fost luate în considerare de către prima instanță la stabilirea pedepsei.

Mai mult, reieșind din prevederile art.90 Cod penal, dacă e să suspende condiționat executarea pedepsei sau nu, este prerogativa instanței de judecată, o facultate și nu o obligație, atunci când aceasta consideră că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia.

Complementar, instanța de apel a constatat că prima instanță a omis să se expună în privința pedepsei complementare, însă, în virtutea art.410 Cod penal, precum și având în vedere că procurorul nu a contestat sentința, va menține sentința pentru a nu agrava situația apelantului.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul I.Modval în numele inculpatului care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să se dispună aplicarea față de inculpat a prevederilor art.90 Cod penal, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; - a fost aplicată o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale; - instanța nu a

dat deplină eficiență prevederilor art.75 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă prea aspră, - instanța nu a ținut cont că inculpatul și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru fapta comisă, a predat benevol substanțele interzise, se caracterizează pozitiv, are loc permanent de trai, este o persoană tânără, care a conștientizat pe deplin fapta comisă, în timpul examinării cauzei s-a căsătorit și i s-a născut un fiu; - inculpatul este grav bolnav, tratamentul acordat în penitenciar fiind ineficient; - nu au fost constatate circumstanțe agravante, ci doar atenuante; - atât partea apărării, cât și partea acuzării au pledat pentru aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării ei; - cauzele penale la care a făcut referire instanța de apel întru justificarea refuzului de a aplica față de inculpat prevederile art.90 Cod penal, au fost clasate; - instanțele nu au ținut cont de prevederile art.78 alin.(1) lit.a) Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul I.Modval în numele inculpatului în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului ordinar, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și când instanța a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând temeiurile date în raport cu motivele invocate în recursurile declarate, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului.

Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanței de apel numai referitor la pedeapsa aplicată.

Instanța de recurs consideră că motivele invocate de recurent la acest capitol sunt lipsite de temei legal.

Astfel, Colegiul penal relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie

individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Subsecvent celor expuse, instanța de recurs reține că, instanțele de fond au dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că anterior nu a fost condamnat, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect au conchis că corijarea acestuia poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate, iar aplicarea art.90 Cod penal, nu va duce la atingerea scopului susmenționat.

Colegiul penal reține că recurentul invocă, precum că la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză enumerate la pct.5 al prezentei decizii și eronat a respins solicitarea de a fi aplicat față de acesta dispozițiile art.90 Cod penal.

În acest sens, Colegiul menționează că, reieșind din textul hotărârilor judecătorești pronunțate anterior acestei decizii, contrar celor afirmate de recurent, circumstanțele la care acesta face referire în recurs, au fost luate în considerare de către instanțele de fond la numirea pedepsei și astfel, argumentele invocate de către recurent nu pot fi acceptate întru casarea hotărârilor judecătorești.

Totodată, Colegiul penal relevă că legiuitorul acordă dreptul instanței, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei și nicidecum nu o obligă în acest sens. În speță, rezultă că instanțele de fond, reieșind din circumstanțele sus menționate, au considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită, motivându-și soluția adoptată, indicând din care motive au ajuns la concluzia potrivit căreia, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale.

Astfel că, atât prima instanță, cât și cea de apel, și-au motivat soluția referitor la iraționalitatea numirii pedepsei inculpatului cu suspendarea condiționată a executării ei pe o perioadă de probațiune.

Referitor la argumentul invocat de către recurent, precum că inculpatul este grav bolnav, tratamentul acordat în penitenciar fiind inefficient, Colegiul reține că, în virtutea prevederilor art.230 Cod de executare, inculpatului îi este garantat dreptul la asistență medicală, or, persoanele condamnate la pedeapsa închisorii beneficiază în mod gratuit de asistență medicală și de medicamente în volumul stabilit de Programul unic al asigurării obligatorii de asistență medicală, în conformitate cu legislația în vigoare. Acordarea asistenței medicale gratuite se efectuează în unitatea medicală a instituției penitenciare după înscrierea prealabilă și conform unui grafic aprobat de șeful penitenciarului, cu excepția cazurilor de urgență.

Consecvent, în temeiul art.231 alin.(3) Cod de executare, inculpatul, în cazul în care are nevoie de un tratament medical specializat, este în drept să solicite transferarea neîntârziată în instituțiile medicale specializate ale Departamentului

instituțiilor penitenciare, sau în spitalele Ministerului Sănătății.

Respectiv, argumentul recurentului, precum că V.Vacari este grav bolnav, nu poate constitui temei pentru aplicarea față de inculpat a instituției suspendării condiționate a executării pedepsei, acesta, în temeiul normei precitate, având dreptul să beneficieze de asistență medicală în instituțiile medicale specializate.

Cu referire la argumentul recurentului, precum că la stabilirea pedepsei instanțele nu au ținut cont de prevederile art.78 alin.(1) lit.a) Cod penal, Colegiul penal menționează că acesta nu poate fi acceptat întru casarea hotărârii judecătorești în partea stabilirii pedepsei lui V.Vacari din următoarele considerente.

Potrivit art.78 alin.(1) lit.a) Cod penal, dacă minimul pedepsei cu închisoare prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod este mai mic de 10 ani, iar instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa principală poate fi redusă pînă la acest minim.

În speță, se constată că inculpatul și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii, iar în temeiul art.76 alin.(1) lit.f) Cod penal, recunoașterea vinovăției este considerată drept o circumstanță atenuantă.

Complementar, instanța de recurs constată că inculpatul, recunoscându-și vina a solicitat examinarea cauzei penale în procedură simplificată, prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, iar potrivit alin.(8) al articolului, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Reieșind din textele hotărârilor instanțelor de fond, acestea au acceptat cererea inculpatului și au examinat cauza penală în procedură simplificată, pedeapsa penală fiind stabilită ținându-se cont de prevederile alin.(8) al normei precitate.

În concluzie, Colegiul penal constată că, la stabilirea pedepsei lui V.Vacari, instanța de apel a dat deplină eficiență împrejurărilor cauzei, considerând că acestuia i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă, în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, pedeapsa fiind individualizată conform prevederilor legale.

Cu referire la argumentul recurentului, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel, examinându-le în ansamblu, le-a dat o apreciere corespunzătoare, conform art.414 Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea acestuia, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii

instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Modval Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui Vacari Vadim, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 mai 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu